

Records d' escola

CONCULCACIONS (25)

Recordo el primer dia que la meva mare em va portar a l'escola. Va ser previ a la meva incorporació a classe. Em va presentar la directora, la senyoreta Rigola (col·legi Montessori Balmes-Diputació). Recordo que elles dues parlaven en català. La senyoreta Rigola, en un determinat moment se'm va dirigir a mi, i recordo que no vaig entendre res perquè ho va fer en castellà. Ai l'as, que passava, mai havia sentit parlar així o almenys jo no n'era conscient.

Al cap de pocs dies vaig anar per primera vegada a classe. Em vaig tornar a quedar estranyat perquè tampoc entenia res del que la senyoreta Figueres (la meva excel·lent professora) deia a classe. Recordo que quan va ser l'hora del pati, que en dèiem, tots els nens parlàvem en català i les senyoretetes que ens vigilaven també entre elles. Vaig voler anar al lavabo i ho vaig demanar a una senyoreta i carai, em va tornar a parlar en castellà. Va haver de dir dues vegades les indicacions perquè jo entengués on era aquest lavabo.

Com es pot veure, jo era completament ignorant que existís això que en dèiem castellà. A la meva classe hi havia solament dos nens que utilitzaven el castellà de manera espontània. Un es dia Homedes i la seva mare era alemanya i l'altre es deia Carbonell.

Recordo molt vagament dos noms que em van quedar gravats. Un era "*don pelayo*" i l'altre "*reyes catolicos*". Més tard ja vaig adquirir més cultura i vaig afegir un tercer nom a la meva primera memorització històrica, "*el cid campeador*". Com es pot veure, cap d'aquests personatges formen part de la història del meu país. Si se'ls va vincular a la història de Catalunya és per intromissió. Una intromissió completament negativa, destructiva i demolidora per aquest meu país.

Tota aquesta ignorància històrica en la que jo em trobava en aquells temps s'havia d'agrair a aquella perla "*ejpañola*" que es deia "franco". Aquest ferotge i sanguinari militar estava en el seu moment més brillant, aplicant un dels més importants genocidis contra Catalunya. (anys 1940-1941 aprox.)

Els meus pares, fidels a la seva catalanitat volien contrarestar la negativitat de l'escola, explicant-me, ja de molt petit, que nosaltres érem catalans i teníem una altra llengua que era el català, que estava prohibit ensenyar-la perquè el senyor que manava era un espanyol que no podia veure Catalunya i per això volia que tothom parlés solament en castellà. Així que vaig aprendre de llegir, els meus pares van presentar-me llibres en català i em feien llegir en la nostra llengua. Així vaig conèixer els primers contes escrits en català i vaig començar a llegir les primeres novel·les, per exemple de Juli Verne o altres, escrites naturalment en català.

Com es pot veure el meu bilingüisme va aparèixer en mi inversament del que hauria estat normal. D'aquesta

manera però, a poc a poc i amb el temps, la meva primera llengua va ser el català i el castellà va passar a ser aquesta segona llengua imposada, tan si vols com sinó. No m'arrepenteixo de saber-lo, el que em revolta és la significació que comporta, així com per tots els catalans el fet de parlar castellà. És per aquesta representativitat que el castellà per a mi representa una llengua enemiga, perquè els que em van obligar a aprendre-la i parlar-la són els meus enemics, que no puc considerar d'altra manera i que ara es fan dir "*ejpañoles*" i voldrien que jo em sentís "*ejpañol*" també, cosa que continua revoltant-me amb tot el menyspreu de què soc capaç.

En mi, els "*ejpañoles*" han fracassat, com amb moltíssims catalans a l'hora de convertir-me el sentiment nacional. Vaig nàixer català i català moriré. És incontrovertible, no es pot canviar la nacionalitat de les persones tan fàcilment. Tenen una difícil feina a fer els espanyols, sinó impossible, per canviar de soca arrel la nacionalitat dels catalans. Sols poden recórrer al recurs de procurar que els nouvinguts d'altres parts de l'estat, no perdin la seva procedència i vagin creant l'hostilitat i bel·ligerància en el nostre país, que un dia o altre podem pagar molt car. Aquest fenomen és la clau on rau el desenllaç del nostre futur. O bé mantindrem la nostra catalanitat, superant els paranys que ens estan imposant, o acabarem sucumbint davant els embats dels nostres tossuts enemics.

De nosaltres depèn, i evidentment de la nostra classe política, que de moment sembla prou fràgil en el terreny nacional i es manifesta tan insolentment engolida pel poder dels ocupants, que fa témer el pitjor, si depengués solament de la seva negligent actuació. In-de-pen-dència!

Claudi Romeu, 18 de juliol del 07